

Пам'ятати героїв – святий обов'язок кожного!

Марченко Павло Володимирович

Війна... Це страшне слово переслідує нашу країну вже третій рік. Це жах та біль, страждання, сльози, горе та невідоме майбутнє. Це щось неприродне, безсердечне, навіжене. Вона вмить перекреслила все наше життя, наші мрії. Здається, що ще вчора ми посміхались, раділи життю, мали багато друзів, планів на майбутнє; інколи, навіть, жалілися на долю, не цінували того, що мали. Але ранок 24 лютого 2022 року все змінив...

У страшній війні в Україні гинуть кращі сини та доньки українського народу, вони на бойовому посту із зброєю в руках відходять у Вічність... Серед них Марченко Павло Володимирович – молодший сержант.

На жаль, через трагічну загибель Павло так і не встиг здійснити свої земні мрії, натішитися батьківством та відчутти повноту людського щастя.

За наш спокій, за мир в Україні чоловік заплатив найдорожчу ціну – своє життя, загинувши в ім'я Батьківщини.

Народився 3 липня 1995 року у с. Чигирин, наразі м. Коростень Житомирської області. У шість років пішов до першого класу, але через сімейні обставини, мама – Анжела Миколаївна, разом з сином у 2002 році переїхала до м. Коростишів Житомирської області.

У шкільні роки він був справжнім шибеником: веселий, завзятий, непосидючий, інколи зухвалим, але чесним, добрим та щедрим для своїх близьких.

Після закінчення 9 класу, у 2010 році Павло вступив до аграрного училища на спеціальність «Тракторист-машиніст», хоча прагнув бути електриком. Але цілеспрямований хлопець не відступив від своєї мрії та опанував професію електрика.

3 вересня 2014 року 18-річний юнак вперше підписав контракт та став на захист своєї країни. Павло відчував відповідальність за Батьківщину та боровся за її свободу від самого початку. На той час, він був наймолодшим солдатом.

У 2016 році познайомився з юною дівчиною – волонтеркою – Оленою, яка стала його другою половиною, підтримкою та коханою дружиною. Олена допомагала вивозити дітей з зони бойових дій на безпечну територію. Павло вже через 3 тижні, після знайомства, знав, що саме з нею, він буде будувати своє майбутнє.

Важкі події того дня, невідомість, звуки пострілів та гаряча молода кров в поєднанні з безмежним почуттям, захопила молодих людей і вони почали будувати свої стосунки.

Закінчився перший контракт. Простий український хлопець, який мріяв про свій затишний будинок, красиву альтанку, лазню, городину та трактор почав планувати своє життя.

19 червня 2018 року у Павла народився син – маленька копія тата – Михайлик. Зараз хлопчик навчається в 1 класі в ліцеї № 3 Коростишівської міської ради.

Одруження та Божий дарунок у вигляді синочка – Михайлика, не втримали молодого солдата на місці і 30 вересня 2019 року Павло підписав другий контракт на 3 роки. До закінчення служби залишалось 9 місяців, але 24 лютого 2022 року всю Україну сколихнуло – почалася страшна війна...

Служив у 54 Новоград-Волинській розвідувальній бригаді. Спочатку мав позивний «Паштет», а потім «ПМ». Брав участь у боях за Конотоп, Прилуки, Павлівку, Вугледар, Курахів. Перевівся до 23 стрілецького батальйону «Золоті ворота» та був направлений на Донецький напрямок - Слов'янськ, Лиман в с.Торське, де і загинув. На Лимані Павло прослужив 15 місяців. Побратими любили та цінували дружбу з хлопцем. Він ніколи не боявся казати правду, завжди був чесним та совісним з собою та побратимами. Він міг бути серйозним, відповідальним та, водночас, веселим затійником. Старші солдати любили та надихалися його витівками.

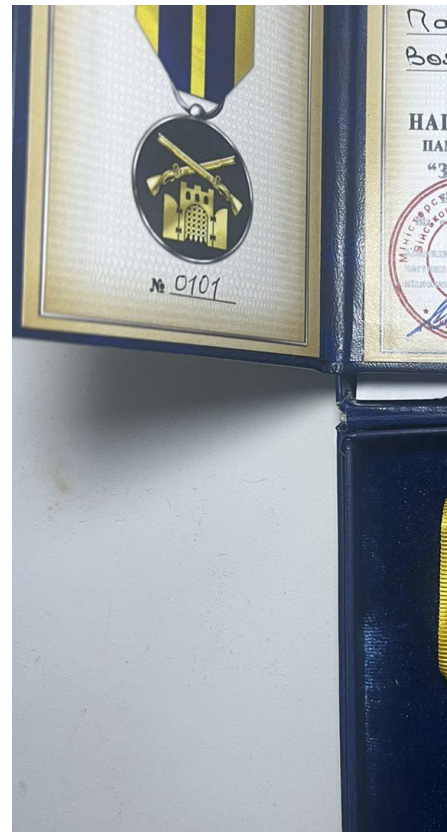

Під час служби, Павло отримав декілька контузій та серйозне поранення в ключицю, але це не стало на заваді подальшій службі. Ангел-охоронець неодноразово рятував молодого солдата, утім 26 березня 2024р. у с. Торське Крематорського району Донецької області від мінно-вибухової травми загинув ще один син вільної України, молодий та хоробрий воїн - Марченко Павло Володимирович.

За роки військової служби, за сумлінне виконання військових обов'язків, за стійкість у виконанні бойових завдань неодноразово отримував подяки, грамоти, медалі. 10 серпня 2023 року був нагороджений пам'ятною медаллю «За стійкість».

Його завзяття, розум, хоробрість, відданість та боротьба за Україну викликають захоплення у багатьох, в тому числі й у побратимів.

Назавжди залишився молодим, 28 річним ... Єдиний син, найкращий старший брат, коханий чоловік та люблячий тато.

Вічна пам'ять герою!

Малахова Олександра,
учениця 8-Б класу Ліцею № 3 Коростишівської міської ради.

Керівник: Лілія Кучерук